

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Kong Christian-Frederiks Hylding i Danske Samfund

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 4. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1839_638-txt-shoot-idm172.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Ja, m. H. jeg vil gribe Leiligheden til at opfriske en hardtad glemt Sandhed, den Sandhed, at vi Ældre gjør Vold paa Ungdommens Følelser, naar vi stræbe at henrive dem med sørgelige Minder enten af vort eget eller af de forbigangne Slægters Liv; thi kun hvad vi selv har oplevet og deeltaget i skaber levende Minder, og hver Dag har Nok i sin egen Plage, saa vi Ældre maae ingenlunde misbruge hvad Liv og Styrke der end er os levnet, til at rulle Fortids-Sorger som Klippe-Blokke mod Ungdommens aabne, ubefæstede Hjerter, der kan være knust før den veed det. Naar vi derfor stræbe at indtage Ungdommen for Minder, som enten udsprang af vort eget Levnetsløb eller ved underfulde Sympathier levede op i os, da maa det kun være for dem, hvoraf vi veed, *Haabet* opstiger, Haabet, som falder Ungdommen naturligt og er os Alle uundværligt, saalænge vi skal tage virksom Deel i Livs-Bedriften, saa det er vor Ungdoms-Fostbroder, vi aldrig kan overleve uden at overleve os selv. Ja, m. H. overalt, hvor der findes Glimt af Nordens Aand, der sidder *Hugin* og *Munin* (Haab og Minde) paa vore som paa *Odins* Skuldre, og hviske os i Øret hvad de saae i Flugten over *Midgaard*, og vel er det naturligt, at Ungdommen hælder til *Hugins* og vi Ældre til *Munins* Side, men vil vi fare vel, maae vi dog laane Øre til Begge. Derfor er Vexel-Virkningen mellem Ungdom og Alder nødvendig, og derfor kan den være skøn og frugtbar, naar vi lære at skatte og at læmpe os efter hinanden, saa vi er ligegode baade om Haabets Vinger og om Mindets gyldne Kiæder, forvildes ei i Luften og lænkes ei til Jorden; thi ligesom det er Ungdommens Fare at henrives af sit dristige Haab, saaledes er det Alderens at nedtrykkes af sine sørgelige Minder, og skiøndt det klinger stort som stolt, saa er det dog tomt og falder tungt, naar *Einar Thambeskælver* siger, han vil heller følge *Magnus* død end *Harald* levende. Det er tomt i Grunden, fordi han vil dog ikke gaae i Døden med Kong *Magnus*, men kun unddrage *Harald* sin Kraft og Virksomhed, og det falder tungt tilbage paa ham selv, som en levende Begravet. See, derfor havde det været unaturligt og skadeligt paa begge Sider, om jeg vilde stræbt at meddele Dem mine personlige Følelser ved **Frederik** den **Sjettes** Død, mens de overvældede mig; men det vilde ogsaa været Uret mod Majestæten, som nu beklæder Thronen, og saameget større Uret, som Han er selv over den Alder, da Haabet naturlig blomstrer, saa kunde Hans Jævnaldrende ei bidrage til at Han hos Ungdommen møder et fyrigt, levende og tillidsfuldt Haab, maatte de dog aldrig, ikke selv for de dyrebareste Minders Skyld, mæle et Ord, som muelig kunde nedstemme, svække eller kiølnede det.